

T. ÁGOSTON LÁSZLÓ

Pontyos Marci

A tóhoz vezető dűlőútnál találkoztak. Onnét már csak néhány száz métert kellett zötykölődni a halórházig, ahol megválthatták a napijegyet. Ahogy Marci, a nemrég megismert horgásztárs mondta, a belépőt a halparadicsomba, ahol kapitális pontyok, csukák és haris-mariskák, azaz harcsák várják a kizárólag nekik fent túhegyes horgokat. Bodonyi kissé harásáynak, mondhatni tolakodónak érezte a fiatalembert, aki mindent jobban tudott, mindent jobban csinált, mint mások, és ráadásul még olyan rugalmas botjai voltak, hogy senki nem tudott akkorákat dobni, mint ő. Nem véletlen, hogy ő fogta a legszebb pontyokat is. No, és ez egyben válasz is arra a fel sem tett kérdésre, miért fogadták el a közeledését, meghívását erre a tóra. Mert Bodonyi Imre meg a neje, Ibolyka csak ültek a parton reggel óta, és két tenyérnyi kárászon kívül semmit se fogtak. Marci épp akkor húzta ki a harmadik kétkilós pontyot. Ibolya segített neki a szákolásban. Nem volt ebben semmi különös. A parton ülő horgászok mindig kisegítik egymást. Bodonyinak éppen kapása volt, a felesége ment segíteni.

— Hány halat lehet innét elvinni? — kérdezte Marci, amikor a harmadikat is berakta a haltartóba. — Mármint, hogy a pontyra gondolok.

— Úgy tudom, kettőt — válaszolt az asszony.

— No, hát akkor válasszon egyet közülük, szépasszony! — mutatott a szákra a férfi. — Olyan mesterien emelte ki a vízből a halat, hogy nincs szívem visszadobni.

— Gratulálok! — szolt át Bodonyi a másik nyiladékból, nehogy azt higgye már ez az idegen, hogy nem hallja, mivel eteti a feleségét.

— Én meg a nejéhez, spori! Úgy szákol, mint egy igazi horgászfeleség. Nekem is pont ilyen asszonyra lenne szükségem.

— Nagy a világ, válasszon magának! — mondta a horgász kissé érdes hangon. A pontyból meg kettő jár egy napijegyre.

— Kár — rakott új csalit a horogra a fiatalember. — Most aztán gondolkozhatok, hogy hazamenjek, vagy váltsak még egy jegyet. Ott, lent most indulnak a pontyok. Egye fene, váltok még egyet. Ilyen kedves szomszédok mellett igazi öröm a horgászat.

Közben az asszony belerakta a halat a saját haltartójukba, és a vállát rándítva mondta:

— Nagy dumás a pasi, de a ponty legalább két kiló. Te is foghatnál ilyet, Imikém!

— Jó, majd fogok... — bölintott rá Bodonyi, és megigazította a kapásjelzőt.

Sokáig csend honolt a vízparton. Nem hallatszott más, csak a szél mozgatta nád halk surrogása, meg a kapásjelzők fel-felvisítő pityegése. Az asszony keresztretjvényt fejtett a kispadon ülve, a férje meg magában morgolódva szidta a szomszédot, meg a szerencséjét. Más se hiányzik, mint hogy ellene hangolja az Ibolykát! Tény, hogy az idén még alig fogtak valamit. Néhány keszeg, két alig méretes potyka... Ennyi. Az asszony csak fejtí a keresztretjvényeket és unatkozik. Mindig úgy jönnek ki, hogy hátha most történik valami. Aztán mi történik? Semmi. Ez a nagyszájú meg leül a parton, és rögtön fog három gyönyörű pontyot. És még az Ibolyt is ugratja... Legalább tíz évvel fiatalabb nála. Jóképű, fiatal pasas. Ennek még a dereka is ép, nem úgy, mint az övé. Mióta megoperálták a gerincét, alig meri meglóditani a botot. Csoda, ha nem tud akkorát dobni, mint ez a po-jája? Mire becipeli a cájgot a parkolóból, majd' letörik a dereka. Többször kérte már a halórt, hogy engedje be a kocsival. Kipakolja a parton a cuc-cát, aztán visszaáll a parkolóba. Nem lehet, csak rokkantigazolvánnyal. Az meg nincs. A doki azt mondta, idővel javulhat az állapota. A hatóságnak meg végleges rokkantsági igazolvány kell. Így aztán cipekedik, gebeszke-dik, mint a güzü.

— Megjöttem — szólalt meg mögötte a szomszéd. — Vettem még egy napijegyet.

— Jó, akkor add vissza a szomszéd halát, Ibolykám! — szólt oda a feleségének Bodonyi.

— Szó sincs róla! — tiltakozott a szomszéd. — Majd fogok helyette másikat. Ibolya? — ízlelgette a szót. — Nemcsak maga szép, asszonyom, de a neve is gyönyörű. Hadd mutakozzam be én is! Marci vagyok a Péterfiéktől. Csókolom a kezét!

— Isten éltesse! — mondta a másik. — Mi meg a Bodonyiék vagyunk. Én az Imre, ő meg a nejem. Hajoljon a botja! Még két pontyot foghat.

— Azért jöttem, bátyám — nyomta meg az utolsó szót. — Ha beljebb dobna, talán magának is jutna belőlük. Persze egy pörgősebb orsóval, meg... jó ez a szénszálás bot, de az enyém suhogósabb...

— Meg gondolom, a dereka se olyan ványadt, mint az enyém — fordult el Bodonyi.

— Csak nem bántottam meg valamivel, sporikám? — lépett hozzá az ifjabb. — Inkább a nyelvemet harapnám le... Magának a dereka, nekem a lábam. Tavaly nyáron eltört. Alig bírtam a járógipszben mozogni. Mondom a dokinak, kéne egy rokkantigazolvány. Az Auchanba járok vásárolni, nem mindegy, hol tud parkolni az ember. A száját húzogatta, meg minden. Mondom: mennyi? Ő is mondta, de ha elmondom valakinek, letagadja. Most is ott van a kocsí szélvédőjén.

— Látod, apukám, így megy ez manapság — tette le az asszony a keresztretjvényt. — Te meg... — Aztán a másik felé fordult. — Neki is intézik már több mint fél éve.

- És milyen csalira jöttek a pontyok? — váltott témát Bodonyi.
- Ánizsos vaníliás cukorban áztatott hibrid kukoricára. Tudja, az a lófogú.
- Ühüm... a miénk dobozos.
- Áztatni az is jó. Tudja, az a helyzet, hogy manapság befektetés nélkül nem lehet profitot kaszálni.
- Azt nem — nyelt egyet a horgász.
- Furcsa ember maga, pontyos Marci! Van felesége?
- Volt. Kettő is volt. Aztán rájöttem, hogy ameddig másnak van, addig nekem tök fölösleges. Inkább spéci horgászbotra gyűjtök, mint az asszony hóbortjaira. Jobban jövök ki anyagilag. Nem próbálja ki az egyik botomat? No, csak egyet dobjon vele! Föl is csalizom. Amit fog, az a magáé. Addig én átnézem a maga botjait.
- Kösz, nem. Tudja, az az elvem, hogy asszonyt és szerszámot nem adok kölcsön. Kérni se szoktam.
- Ez most egy kivételes alkalom — vitte oda az egyik botot Marci. — Vegye úgy, hogy a gyártó ajándéka. Tulajdonképpen a cég ügynöke vagyok.
- Hát így egészen más — csillant föl az asszony szeme. — Kipróbálás gyanánt igazán dobhatnál egyet, apukám! — Aztán még halkán odasúgta: — Már csak nem hagyod, hogy lefőzzön ez a nyálás...
- Bodonyi Imre nagyot nyelt, egy kicsit megmozgatta a derekát, aztán odament Marcihoz.
- Egye fene, adja ide azt a botot! De csak egyet, kipróbálás gyanánt.
- Megfogta a bot végét, néhányat hátr lépett, aztán lendületből előre, és elengedte a zsinórt. Szinte belerecsegték az izmai. Jó dobás volt, majdnem akkora, mint a másiké. Az asszony elmosolyodott, és büszkén nézett rá.
- No, látod, apukám, tudsz te, ha van mivel.
- Gratulálok! — nyújtotta a kezét az ifjabb, aztán leült az asszony mellé a padra. — Kíváncsi leszek, mit húz ki vele. Addig a másik botom dolgozik.
- Alig telt el negyedóra, a vendég bot kapásjelzője szinte felsikoltott, olyan erővel indult el rajta a damil. A férfi bevágott, és egy újabb negyedóra elteltével az asszony szájba tessékelt egy háromkilós pontyot.
- Már csak egyet kell fognia a második napijegyre — mondta a horgász. — Anyukám, tedd ezt az úr szájába!
- Dehogy teszi! — állt elé Marci. — Azt mondtam, hogy amit fog, az a magáé. Én majd még ezután kezdek horgászni.
- Rendben van — nyújtotta át a botot Bodonyi. — Akkor viszont megvan a két pontyunk, mehetünk haza. Nekünk egy napra csak egy napijegyre futja. De ha már úgyis itt áll a kocsija, megtehetné, hogy kiviszi a cájgunkat a parkolóig.
- Megtette, persze, hogy megtette. Útközben azt is elmesélte, hogy neki se voltak ám mindig ilyen messze hordó botjai, meg Mercedes se simult a feneke alá. Épp olyan csóró munkásember volt, mint... Na jó, ne példálózunk, mert még megsértődik valaki. Aztán egy nap találkozott egy horgással, aki már akkor akkorákat tudott dobni, mint ő most. Kölcsönadta

az egyik botját, és felajánlotta, hogy neki is adja. Igen, bármilyen hihetetlenül hangzik is manapság, ingyen neki adja, ha beszáll az üzletbe. Ez az üzlet pedig arról szól, hogy nincs más dolga, mint hogy szerezzon vevőket a botra, meg damilra, meg mindenféle horgászczikkre, amit a cég árul. Hozzá se kell nyúlni az áruhoz, csak elkéri a vevő címét, adatait, bankkártyaszámát, telefonon bediktálja a főnökének, a többit lebonyolítja a cég. Az ő bankszámlájára meg már utalják is a jutalékot. Az internetes honlapon mindent megtalál a vevő, amit csak tudni érdemes a legmodernebb horgászczikkekről. Ezt úgy hívják, hogy online áruház. Nem kell hozzá raktár, meg eladópult, nem kell utazni, cipekedni. Mindent házhoz szállítanak a megadott időben. Csak bekapcsolja a számítógépet, beírja a kódszámot, és várja a jutalékot. Ja, és ami szintén nem elhanyagolható tényező, hogy nem jön az adóellenőr. Nincs adó a terméken, mármint az az ÁFA, és a munkabér se adózik, mert nem munkabér, hanem jutalék. Először csak horgászczikkeket árult, de manapság már akár kocsi is lehet venni náluk. Ezt is onnét szerezte féláron, ezt a Mercit. No, meg a sok jó havert... Csak beszél a minisztériumba, aztán postán kiküldik a rokkantigazolványt. Megbüntették gyorshajításért? Egy telefon a főkapra, és az ügyirat törölve. Lehet, hogy még a zsernyákok is lefokozzák, aki megállította.

— Nos, Bodonyi úr, mit szólna egy ilyen üzlethez?

— Á, nem értek én az ilyesmihez, spori! Aztán meg a számítógéphez se sokat konyítok. Az asszony szokta nézegetni a facebookon a pletykákat.

— Na látja... Az asszony nézi, maga bemutatja, és máris kész az üzlet. A bankszámlájukra meg csöpörészik a dohány. De Ibolyácska is besegíthet. Van az árukészletben konyhafelszerelés, kozmetikai cikk, meg akár háztartási keksz is. Akárkit nem vennék be az üzletbe, de egy ilyen szimpatikus házaspárnak, mint maguk, öröm segíteni. No, meg még horgásztárs is... Annak a rokkantigazolvány-aktának a számát meg adja meg telefonon! Majd beszólok a minisztériumba. Ha legközelebb találkozunk, lehet, hogy el is tudom vinni magának.

— Hát, nem is tudom... — feszengett Bodonyi az anyósülésen.

— Azért egy próbát csak megérne, apukám, ha már ilyen kedves hozzánk a Marci úr... — ingatta a fejét az asszony.

Nem véletlen, hogy az volt Bodonyi első kérdése Marcihoz, amikor ott, a tóhoz vezető dűlőútnál találkoztak, hogy mi van a rokkantigazolvánnyal?

— Meglesz, spori, meglesz. Rajta vagyok — nyugtatgatta az ifjabb. — Az a helyzet, hogy nyaral a haver. Tudja, ilyenkor, nyáron megáll az élet minden hivatalban. Valahol az Azori-szigeteken sütkérezik, de két héten belül megérkezik. Emiatt egy percig se fájjon a feje! Ez a halór szintén haver, szólok neki, és beenged. Tudja mit? Ki se szálljanak, elintézem a napjegyet is.

— Várjon, adom a pénzt, meg a horgászizolványt!

— Hagyja! Legközelebb majd maga lesz a bálánya.

Az automata sorompó fölemelkedett, s már poroszkáltak is a nádövezte földutakon a táblákkal jelzett tavak közt válogatva. A táblákon számok és

a tóban található halfajták neve volt. Külön a békés meg a ragadozó halak. Bodonyi meg a felesége majdnem lehajtottak az útról a nagy álmélkodás közben.

— Elmegyünk a hátsó tóra — kiáltott hátra Péterfi Marci a mögötte haladó házaspárnak. — Azt mondja a halór, hogy tegnap akasztottak ott valami nagy pontyot. Fél óráig fárasztották negyvenes zsinórral. Egyszer sikerült is megpipáltatni, de aztán megharagudott, széttépte a damilt és sértődötten bevonult a nádba. Azt mondják, legalább tíz kiló. Jó lenne találkozni vele vagy a haverjaival.

Ennél biztatóbbat nem is mondhatott volna újdonsült barátainak. Bodonyi már csak a vizet nézte kerekre nyílt kutató szemekkel, Ibolyka meg gondolatban a receptkönyvet lapozgatta, mennyi finomságot tudna ő rittyenteni egy ekkora halból...

Amint mentek az úton, itt is, ott is üldögélt egy-egy horgász a nádnyiladékbán. A hátsó tavon szinte senki. Illetve a tulsó parton voltak tán ketten, meg oldalt egy munkás nyírta a füvet.

— Itt a jobbak szoktak horgászni — magyarázta Marci. — No, akkor élestsük be a halpuskákat, és lássuk, mit rejt ez a tó!

Eltelt egy óra, de nem történt semmi. Ibolya asszony nagyon unatkozott, mert kiderült, hogy azt a keresztrejtvényes újságot hozta magával, amit már a múltkor megfejtett. Marci a fejét ingatta, és áthurcolkodott egy másik nyiladékba, gondolván, hogy az asszony majd átmegy hozzá beszélgetni. Imre is nagyokat bólogatott a korareggeli napsütésben. Otthon hagyta a napszemüvegét, és bántotta a szemét az erős fény. Hunyorgott is kegyetlenül. A botok szinte ugrándoztak a szeme előtt. Mi az, hogy ugrándoztak? Az egyik úgy megindult a víz felé, mintha lába kelt volna. Mire észbe kapott, már csobbant is a tóban. De hát hogyan történhetett mindez? Meg se szólalt az elektromos kapásjelző. A zsinór se... A fenébe! Hiába kapkodott utána, képtelen volt elérni. Na jó, de egy rendes hal ilyenkor megijed, megáll, és lefekszik a fenékre. Ez meg csak úszik, úszik a tó közepe felé. Még szerencse, hogy ez az üreges bot nem merül el, ott úszik valahol fölötte. Ugorjon utána? A fenének van kedve ilyenkor a halastóban úszkálni egy francos horgászbót után. De akkor hogy?... Á, ott az a csónak a parthoz simulva, ahol telepíteni szoktak. Épp ott vágja a füvet az a pasas...

— Hé! Kaszás ember! Maga. Hozza már ide azt a csónakot! A hal bevitte a botomat — kiabálta torkaszakadtából.

A kaszás ember lassan felnézett, aztán a hang irányába fordult, és visszaintegetett a parton ugrándozó horgásznak.

— Nem látom a csónak mellett a lapátot — kiabálta vissza.

— Nem baj, evezzen az ülésdeszkával!

— Jó. Odavigyem a ladikot, vagy a botért menjek? — kérdezte a csónakba szállva. — Úgy látom, a bot nem merült el.

— Jó, akkor hozza ide a csónakot!

Így aztán ketten eveztek kézzel, ülésdeszkával a tó közepére, ahol megpihenni látszott a bot. Bodonyi gyorsan fölkapta, aztán lemondóan legyintett egyet.

— A francba! — mondta. — Elment ez a bálna. Biztosan betekerte valami nádtorzsába, aztán elszakította a damilt. Rafinált, öreg potyka lehet... No mindegy, ennek már annyi. Még szerencse, hogy a bot megkerült.

Közben a kaszás ember csak ült a csónak aljában, és merev tekintettel bámulta a partot.

— Mondja! — nézett föl az orsót tekergető horgászra. — Nem a pontyos Marci az ott a parton, aki olyan sietve pakolja be a cuccát a kocsjába?

— De, a Marci — állt meg Imre kezében az orsó. — Együtt jöttünk, de hová siet ez ennyire? Ismeri?

— Ismerem hát, a gyalázatost... Azt éppen nem tudhatom, hogy hová siet, de hogy nem jut messzire, az biztos. Tegnap adott ki ellene körözési parancsot a rendőrség.

— A Marci ellen? Ne mondja már... És ugyan miért?

— Bűnszövetkezetben elkövetett rablás, csalás, sikkasztás, orgazdaság, meg mit tudom én, milyen ganéságok miatt. Nem káptalan az én fejem, hogy az ilyen jogi szövegeket megjegyezzem. Itt is beszervezett mindenkit ebbe az internetes buliba. Elkérte az adatainkat, meg a bankszámlaszámunkat, aztán egy nap arra ébredtünk, hogy nincs egy fillérünk se. Ahelyett, hogy ráküldték volna a jutalékot, azt is lerabolták, ami rajta volt. Engem is éppen tegnap citáltak be a rendőrségre emiatt. Hát kellett ez nekem?

— Állj meg, te szarházi! — kiabált utána, és úgy rázta az öklét, mintha áramütés kínozná. — Nem jutsz messzire, te ganéj, már várnak rád a rendőrök!

Annak ugyan kiabálhatott. Szélesebesen dobálta be a holmiját a csomagtartóba, aztán úgy elhajtott, hogy porzott utána a dűlőút. Bodonyi Imre csak nézett utána, és a tarkóját vakargatta zavarában. Majdnem kiesett a billegő ladikból.

— Ó, én tökkelütött! — csapott a homlokára. — Végig azt hittem, hogy az asszonyra hajt.